

Bödecs László

VII.

A fal egy részen beomlik ágyúink nyomán.
Ezzel fog véget érni,
és így kezdődik a másik,
a beköszöntő béke időszaka.

A zászló, mely alatt az ellenség gyülekezett,
lehull, és a mieink emelik fel,
de nem tartjuk meg trófeaként,
a hadi grémium irányzata szerint tűzre vetjük,
nyoma se legyen a régi, korhadt világnak.

A várvédők szemében látni fogjuk a szikrákat,
amikor lángol majd a kapu, és a szenesedő fa
nyikorogva megreped, kettétörik,
hogy immár ott is betóduljon a városba diadalunk,
és maga alá temesse új ünnepével,
aki ellenállt, a kitarató hitetlent.

Az idegen város letérdel,
ahogy megroppan a védelem utolsó vonala,
és elválik az ártatlan és értetlenkedő,
attól kezdve egység lesz, egyetértés.

A domb tetején állok, és nézem a falakat,
holnap, holnapután – nem sok ideje van hátra
ezeknek a köveknek, a fáklyáknak, éberek az örök,
de bennük még szunnyad a felismerés.

Amikor kiadom a parancsot, sok áldozat
hozza majd győzelmünket, sok halál váltja meg
korábbi rabságukból, a tudatlanságból a civil népet.

A legnagyobb tett meghalni a célért,
hőseink végső odaadása, ezt mondják a bölcsek,

és ezzel veszem rá katonáimat
a legfontosabb stratégiai lépésekre.

Most zászlónk tövében állva azt gondolom,
nem aki meghal, könnyen bevégzi dolgát,
hanem aki viseli egy életen át,
ha beköszönt a tökéletes dicsőség,
azt fogják hősnak nevezni.

Apokrif, 2018/4.